

Най-сетне вратата на фурничката скръцна и стройната снага на Желѣзка се изрѣза въ тъмната рамка на външния входъ.

— Деверьо, деверьо! — викна Ставривица галено. — Не си ли вечерялъ, а?

— Не съмъ, — отвърна сухо той.

— Хайде де... вижъ и деверь Стефанъ да дойде.

— Стефанъ отиде да търси тормакинчето, — рече тихичко Стефановица. — Кой знай кога ще си дойде.

— И Тончо... кой го знай къде се вре и той, съпъкъ такъвъ! — рече на носътъ си Ставривица и проследи Желѣзка.

Желѣзко запали цигара и тръгна къмъ хармана. Стъпките му бѣха тежки. При всѣко всмукване отъ цигарата, огнено крѣгче блѣсваше върху лицето му, дето две извити брѣчки бѣха сключили дълбока и непроходима грижа. Майка му никога не е била толкова настрѣхнала и озлобена. Работата, значи, е много по-сериозна, отколкото си помисли най-напредъ. Но това положение не може да продължи така. Той ще я разплете тази тайна, ще ѝ намѣри края. Латинка ще признае, интъкъ... Желѣзко не знае какво би станало... А сетне... само ако тя е причината... майчице, какъвъ бой ще ѝ тегли — отъ цѣлата махала не могатъ я отърва изъ рѣцетъ му. Синя ще да по-синѣе въ рѣцетъ му, майка ѝ и баща ѝ неще ѝ помогнатъ...

Всѣщностъ, дълбоко въ душата си Желѣзко нѣмаше никакво желание да я бие, дори да ѝ се скара. Навѣрно е стрѣшила, ако е чула и казала нѣкому за намѣренията на стария. Желѣзко я познава добре и е сигуренъ, че лоша мисълъ не е